

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XX, Nr. 10 (234), 2013

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a Paștelui, tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALA

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2013

„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim...”
(Utrenia Învierii, Stih)

Dragi credincioși,

Ziua Învierii Domnului este o zi de bucurie indiferent după care calendar este sărbătorită. Să nu uităm, însă, că de fiecare dată când celebrăm Sfânta Liturghie comemorăm, de fapt, Învierea Domnului, trecerea de la moarte la viață, deci și învierea noastră împreună cu El.

În acest an, de Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Hristos, doresc să medităm și să interpretăm împreună două evenimente recente care au marcat viața Bisericii Catolice: retragerea Papei Benedict al XVI-lea și alegerea noului Papă – Papa Francisc, și să înțelegem rostul acestei schimbări.

Vorbind despre Biserică, Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a spus: „m-am simțit precum Sfântul Petru cu Apostolii în corabie pe Marea Galileei: Domnul ne-a dăruit multe zile însorite și cu vânticel bun, zile în care pescuitul era din plin; au fost și momente în care apele erau agitate și vântul potrivnic, ..., iar Domnul părea că doarme. Dar, am știut că în acea corabie era Domnul și am știut mereu că, corabia Bisericii, nu este a mea, nu este a noastră, ci a Lui, a Domnului. Iar Domnul nu o va

lăsa să se scufunde: este El cel care o conduce, prin oameni, pentru că așa a hotărât Domnul” (1).

De asemenea, în primul său discurs public după alegere, actualul Papă Francisc a vorbit despre „biserica Romei care prezidează în caritate peste toate Bisericile” (2).

Iubiți frați în Hristos,

Menționarea lui Petru și a Romei în discursurile celor doi Papi nu este întâmplătoare. Lui Petru i-a spus Isus: „Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri” (Mt. 16, 18-19). Tot lui Petru i-a repetat Isus de trei ori: „Paște mielușei Mei”, „Păstorește oile Mele”, „Paște oile Mele” (cf. In. 21, 15-17). Și tot pentru Petru s-a rugat Isus pentru ca să nu „piară credința ta; Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi” (Lc. 22, 32).

În momentul în care Isus a înviat iar apostolii stăteau închiși de „frica iudeilor”, Petru a fost cel care „s-a ridicat și a alergat la mormânt” (Lc. 24, 12) ca să cerceteze mărturia femeilor mironosițe. Iar, apoi, tot Petru a fost cel care a predicat primul în public: „Pe Isus Nazarineanul, ..., pe care, ..., voi L-ați luat și, pironindu-L, ..., L-ați omorât. Pe Acesta Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, deoarece nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea. ... Căruia noi toți îi suntem martori” (cf. Fapte 2, 22-32)

Întărit pe Petru în momente cheie din viața lui Isus și a Bisericii primare, predicând, întărind pe frați, păstorind. Aceasta e vocația încredințată lui Petru, care e transmisă din urmaș în urmaș până astăzi; aceasta este vocația Romei de a „prezida în caritate peste toate Bisericile”.

Dragii mei,

În lumina cuvintelor Papei Benedict despre „corabia lui Petru”, și noi putem spune astăzi, în Sfânta zi a Învierii, că și corabia Bisericii Greco-Catolice a avut zile bune, momentele mari în care soarele strălucea și vântul era lin. Astfel de momente au fost: Unirea cu Roma, care a creat redeșteptarea

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, Ioan Dărăbăneanu, Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantîș

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

națională și spirituală a românilor, Școlile Blajului, care au pus bazele culturii române; Suplex Libelus Valahorum și Memorandumul, care cereau drepturile românilor din Transilvania; adunarea de pe Câmpia Libertății de la Blaj din 1848, când s-a strigat „*vrem să ne unim cu țara*”; reînvierea din 1989 și ridicarea Bisericii noastre la rangul de Arhiepiscopie Majoră.

La aceste zile însorite, însă, s-au adăugat zilele înnourate ale desființării Bisericii Greco-Catolice din 1948 de către comuniști, arestarea episcopilor, a preoților și a credincioșilor, pușcăriile și canalul, moartea și cimitirele fără cruci. Tot la aceste zile negre aș adăuga și perioada de după căderea „*corținei de fier*”, când Bisericii noastre nu i s-au redat drepturile confiscate, iar credincioșii greco-catolici continuă să sufere.

Da, Biserica noastră a trecut prin vremuri bune și vremuri de restriște dar, și noi, am știut întotdeauna că suntem „*în corabie cu Sfântul Petru și cu Apostolii*” și că Domnul era acolo, chiar dacă „*părea că doarme câteodată*”. El a fost mereu la cârmă și nu a lăsat Biserica să se scufunde, iar acum Domnul o face să strălucească prin martirii ei care, rând pe rând, vin ridicați la cinstea altarelor. „*A iubi Biserica înseamnă și a avea curajul să iei decizii dificile, încărcate de suferință*” (3), a accepta martiriul, a renunța la putere, la totul pentru binele Bisericii și din iubire față de Hristos cel Înviat. Mare este Papa Benedict prin curajul său și prin renunțarea de sine pentru binele Bisericii.

Dragii credincioși,

„*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul*” – 13 martie 2013 – una dintre zilele pe care le-a făcut Domnul. În această zi cardinalii au ales, dintre cei care erau „*în corabie cu Sfântul Petru și cu Apostolii*”, un om „*de la capătul lumii*” (4), pentru a deveni noul episcop al Romei și Păstor al turmei Bisericii. Un om „*de la capătul lumii*” care în umbra crucii dorește să fie chemat Francisc, un om „*de la capătul lumii*” care în lumina lui Hristos merge la altar pentru a duce un buchet de flori Maicii Domnului. Sfântul Părinte ne îndeamnă pe toți „*să mergem în prezența și lumina lui Hristos*”; „*să construim Biserica din pietre vii*” prin puterea și lucrarea Spiritului Sfânt și „*să mărturisim împreună cu Sfântul Petru pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu*” (5).

Mare om este Papa Francisc prin umilința și înțelepciunea sa. Părinții și bunicii acestui Papă au emigrat în Argentina „*pentru un codru de pâine mai bun*”, iar el se întoarce la Roma cu o extraordinară „*bogăție*”, cu o bogăție spirituală. După modelul Papei, românii noștri au mers, au emigrat prin lumea largă, în lumina lui Hristos și, cu siguranță, pe acolo

pe unde sunt vor reuși să zidească multe lucruri bune și vor zidi și Biserica cea din pietre vii, mărturisindu-l pe Fiul lui Dumnezeu, iar la vremea potrivită poate ei, poate copii sau nepoții lor se vor întoarce acasă cu alte bogății și daruri pentru România.

„*Ziua Învierii, să ne luminăm și să ne îmbrățișăm unii pe alții și să ne zicem fraților*” cu tot omul de bunăînvoire! Mari, minunate și uneori misterioase și neînțelese lucruri s-au întâmplat la umbra crucii în corabia Bisericii! Să nu uităm că și noi, Biserica noastră, suntem într-un alt capăt de lume iar crucea când ne-a luminat, când ne-a umbrat existența de-a lungul vremii. Dar, în lumina și în umbra crucii am fost mereu cu Maica Sfântă, iar în buchetul de flori pe care Sfântul Părinte, Papa Francisc, l-a depus pe altar înaintea icoanei Maicii Domnului eram și noi, fiecare cu bucuriile și necazurile sale. Domnul ne-a fost maestru și stăpân al sufletelor, ne-a condus pe drumul crucii și am fost împreună cu El răstigniți și, tot împreună cu El, celebrăm biruința vieții asupra morții la fiecare Sfântă Liturghie.

Dragii mei,

Învierea Domnului să vă aducă în suflet și în inimă:

- curajul de „*a merge*” prin viață la umbra și în lumina crucii lui Hristos;

- tăria de „*a construi*”, de „*a zidi*” mereu Biserica pe sângele lui Hristos vărsat pe cruce;

- capacitatea de „*a-L mărturisi pe Hristos*” (6) lumii în care trăim.

Vă îndemn cu Hristos cel înviat: „*Nu vă temeți! mergeți și vestiți!*” (cfr. Mt 28, 10) lumii învierea, ziceți fraților tuturor, iertați toate pentru Înviere! Și să nu uitați că, pe marea vieții, sunteți „*în corabie împreună cu Petru și cu Apostolii, iar Hristos Domnul este acolo!*”

Tuturor vă doresc sărbători sfinte și binecuvântate!

Hristos a Înviat!

+ **Virgil BERCEA**

(1) Benedict al XVI-lea, Audiența Generală, miercuri 27 februarie 2013

(2) Papa Francisc, Binecuvântarea „Urbi et Orbi”, miercuri 13 martie 2013

(3) Benedict al XVI-lea, Audiența Generală, miercuri 27 februarie 2013

(4) Papa Francisc, Binecuvântarea „Urbi et Orbi”, 13 martie 2013

(5) Papa Francisc, Predica la Sfânta Liturghie cu Cardinalii, 14 martie 2013

(6) Ibid.

Ediția a VIII-a a Simpozionului Școala Ardeleană

În perioada 12-13 aprilie 2013 a avut loc la Biblioteca Județeană Gheorghe Șincai din Oradea ediția a VIII-a a Simpozionului Școala Ardeleană. Această ediție a marcat deschiderea internațională a simpozionului, prin implicarea în organizarea acestuia a Colegiul Greco-Catolic Sfântul Atanasie Nyíregyháza (Ungaria), alături de organizatorii tradiționali Episcopia Greco-Catolică de Oradea, Facultatea de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, Asociația Episcop Vasile Aftenie, Primăria Municipiului Oradea și Asociația Cercetătorilor Istoriei Bisericii Greco-Catolice și Biblioteca Județeană Gheorghe Șincai din Oradea.

Deschiderea lucrărilor a fost marcată de luările de cuvânt ale doamnei Ligia Mirișan, director al Bibliotecii Județene Gheorghe Șincai Oradea, părintelui Cristian Barta, decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică din Cluj-Napoca, precum și a domnului Ioan Chindriș, directorul Bibliotecii Academiei Române, filiala Cluj-Napoca.

A urmat expoziția documentară intitulată „Biserica Greco-Catolică sub regimul comunist. Între represiune și rezistență (1948-1989)” organizată de către specialiștii bibliotecii gazdă și prezentată de către dl. Silviu Sana, după care s-a trecut la prezentarea lucrărilor. Întrucât anul acesta este declarat Anul Credinței, primul material prezentat a fost cel al domnului Ioan Marius Bucur, intitulat „Din culisele (in)justiției comuniste. Procesul episcopului Alexandru Rusu (1957).” Au urmat apoi, prezentarea lucrărilor participanților din străinătate.

A doua zi, sâmbătă, lucrările au continuat cu lan-

sarea a două cărți și anume Cornel Tatai-Baltă, Caleidoscop artistic, prezentată de către dl. Daniel I. Iancu și Augustin Bunea, Din istoria românilor. Episcopul Ioan Inocențiu Klein (1728–1751), ediția a II-a, realizată prin confruntarea cu manuscrisul original de Ioan Chindriș și Niculina Iacob, prezentare realizată de către dl. Mircea Popa. Apoi s-a trecut la susținerea lucrărilor pe două secțiuni, „Istoria culturii. Școala Ardeleană”, secțiune moderată de către prof. Ioan Chindriș, respectiv „Istoria bisericii românești” moderată de către prof. Remus Câmpeanu.

Toate lucrările prezentate vor fi publicate într-un volum editat în colaborare cu partenerii de la Colegiul Greco-Catolic Sfântul Atanasie Nyíregyháza.

De asemenea, organizatorii doresc ca de anul viitor să fie extinsă participarea internațională.

Pr. Florin JULA

CALEA CRUCII celebrată în parohia greco-catolică din Holod

Duminică, 24 martie, pe la orele 14:00, credincioșii împreună cu un grup de copii din Holod, au celebrat „Calea Crucii” în biserica parohială.

La eveniment au participat preoții din protopopiat: Pr. Iulian Terec din parohia Dumbrava, Pr. Cezar Morut din parohia Ceica, Pr. Alexandru Chivari din parohia Calea Mare, Pr. Prof. Dr. Alexandru Buzalic - care la sfârșitul procesiunii a adresat un cuvânt de învățătură, vorbind despre cruce și drumul crucii.

În încheiere părintele paroh Ioan Florin Tătar a mulțumit participanților pentru respectul și recunoștința adusă jertfei lui Isus.

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Rămâneți fideli în trăirea Sacramentului

1.04.2013

Iubiți frați și surori,

Bună ziua și Paște fericit vouă tuturor! Vă mulțumesc că ați venit și astăzi numeroși pentru a împărtăși bucuria Paștelui, mister central al credinței noastre. Fie ca forța Învierii lui Cristos să poată ajunge la orice persoană – în special la cei care suferă – și la toate situațiile care au mai mare nevoie de încredere și de speranță. Cristos a învins răul în mod deplin și definitiv, dar ne revine nouă, oamenilor din orice timp, să primim această victorie în viața noastră și în realitățile concrete ale istoriei și ale societății. Pentru aceasta mi se pare important să subliniez ceea ce îi cerem astăzi lui Dumnezeu în liturgie: “Dumnezeule, Tu sporești necontenit Biserica Ta, dăruindu-i prin Botez noi fii. Dă slujitorilor Tăi harul să rămână fideli în trăirea Sacramentului pe care l-au primit prin credință” (Rugăciunea zilei de Luni din Octava Paștelui).

Este adevărat, Botezul care ne-a făcut fii ai lui Dumnezeu, Euharistia care ne unește cu Cristos, trebuie să devină viață, adică să se traducă în atitudini, comportamente, gesturi, alegeri. Harul conținut în Sacramentele pascale este un enorm potențial de reînnoire pentru existența personală, pentru viața familiilor, pentru relațiile sociale. Dar totul trece prin inima umană: dacă eu mă las atins de harul lui Cristos înviat, dacă îi permit să mă schimbe în acel aspect al meu care nu este bun, care poate să facă rău mie și celorlalți, atunci permit victoriei lui Cristos să se afirme în viața mea, să lărgească acțiunea sa binefăcătoare. Aceasta este puterea harului! Fără har nu putem nimic. Fără har nu putem nimic! Și cu harul Botezului și al Împărtășaniei euharistice pot să devin instrument al milostivirii lui Dumnezeu, al acelei frumoase milostiviri a lui Dumnezeu.

A exprima în viață Sacramentul pe care l-am primit: iată, iubiți frați și surori, angajarea noastră zilnică, dar așa spune și bucuria noastră zilnică! Bucuria de a ne simți instrumente ale harului lui Cristos, ca mlădițe ale viței care este El însuși, însuflețiți de seva Duhului Său! Să ne rugăm împreună, în numele Domnului mort și înviat și prin mijlocirea Preasfintei Maria, pentru ca Misterul pascal să poată acționa profund în noi și în acest timp al nostru, pentru ca ura să lase locul iubirii, minciuna adevărului, răzburarea iertării, tristețea bucuriei.

Apostolilor de unde le venea bucuria vestirii

14.04.2013

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Aș vrea să mă opresc pe scurt asupra paginii din *Faptele Apostolilor* care se citește în liturgia din această a treia duminică a Paștelui. Acest text ne arată că prima predică a apostolilor la Ierusalim a umplut cetatea de veste că Isus a înviat cu adevărat, conform Scripturilor, și era Mesia cel vestit de profeți. Marii preoți și conducătorii cetății au încercat să sugrume încă de la naștere comunitatea celor care credeau în Cristos și i-au închis pe apostoli, poruncindu-le să nu mai învețe în numele Său. Însă Petru și ceilalți unsprezece au răspuns: “Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. Dumnezeuul părinților noștri l-a înviat pe Isus... l-a înălțat la dreapta sa drept conducător și mântuitor... Martori ai acestor lucruri suntem noi și Duhul Sfânt” (*Fapte* 5,29-32). Atunci i-au biciuit pe apostoli și le-au poruncit din nou să nu mai vorbească în numele lui Isus. Și ei au plecat, așa spune Scriptura, “bucuroși pentru că au fost învredniciți să îndure batjocură pentru numele lui” (v. 41).

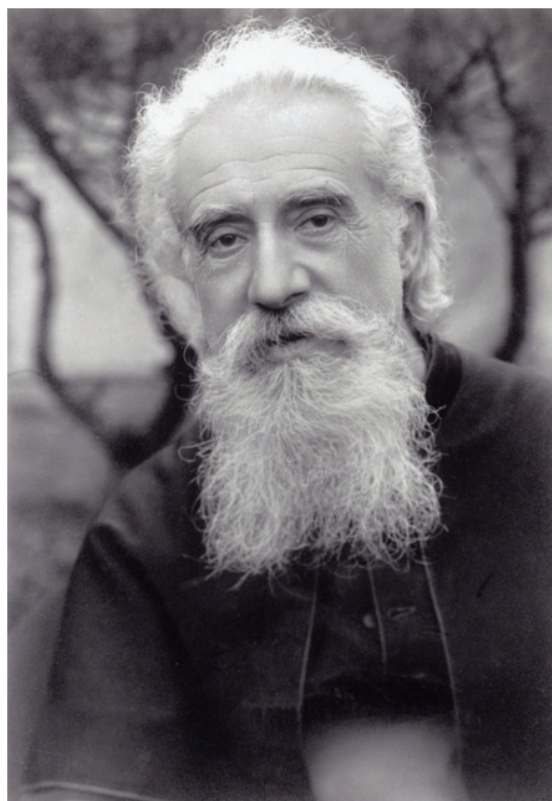
Eu mă întreb: unde au găsit primii discipoli forța pentru această mărturie a lor? Nu numai atât: de unde le venea bucuria și curajul vestirii, în pofida obstacolelor și a violențelor? Să nu uităm că Apostolii erau persoane simple, nu erau cărturari, învățători ai Legii, nici aparținători la clasa sacerdotală. Cum au putut, cu limitele lor și persecutați de autorități, să umple Ierusalimul cu învățătura lor (cf. *Fapte* 5,28)? Este clar că numai prezența Domnului înviat cu ei și acțiunea Duhului Sfânt pot să explice acest fapt. Domnul care era cu ei și Duhul care îi determina la predicare explică acest fapt extraordinar. Credința lor se baza pe o experiență atât de puternică și de personală a lui Cristos mort și înviat, încât nu le era frică de nimic și de nimeni și chiar vedeau persecuțiile ca un motiv de onoare, ce le permitea să meargă pe urmele lui Isus și să se asemeze cu El, mărturisind cu viață.

Această istorie a primei comunități creștine ne spune un lucru foarte important, care este valabil pentru Biserica din toate timpurile, și pentru noi: atunci când o persoană îl cunoaște cu adevărat pe Isus Cristos și crede în El, experimentează prezența sa în viață și forța Învierii Sale și nu poate să nu comunice această experiență. (...) Rugându-ne împreună *Regina coeli*, să cerem ajutor Preasfintei Maria pentru ca Biserica din toată lumea să vestească cu franchețe și curaj Învieria Domnului și să dea mărturie puternică despre ea cu semne de iubire fraternă. Iubirea fraternă este mărturia cea mai apropiată pe care noi putem s-o dăm că Isus este cu noi viu, că Isus a înviat. Să ne rugăm în mod deosebit pentru creștinii care îndură persecuție; în acest timp sunt atâția creștini care îndură persecuție, atâția, atâția, în atâtea țări: să ne rugăm pentru ei, cu iubire, din inima noastră. Să simtă prezența vie și întăritoare a Domnului Înviat.

Vladimir Ghika - zestrea de sfințenie a unui nou martir român în Biserica Universală

Vestea recunoașterii martiriului monseniorului Ghika de către noul Papă Francisc, printre primele acte oficiale ale pontificatului, ne-a oferit încă o șansă - nesperată parcă în aceste vremuri tulburi - de a vedea că și România are acces la acel circuit al valorilor universale scrise prin simplitate, fără trâmbițări inutile.

Monseniorul Prinț Vladimir Ghika, decedat în 1954 la închisoarea Jilava la vârsta de optzeci și unu de ani, spunea că unirea cu Roma nu l-a făcut mai puțin ortodox, ci l-a ajutat să-și adâncească crezul în această extraordinară sensibilitate de spirit pe care a construit-o Biserica Catolică Una, a primelor secole. Figură de înaltă clasă, nepot de principe, înrudit cu elita boierimii românești și aristocrația Fanarului, dar și cu nobilimea europeană, prin mama sa, Moret de Blaremburg - care descindea tocmai din Henric al IV-lea al Franței - are ascendentul sufletesc al personajului care face istorie. Ajutat de o memorie fantastică și de rafinata înțelegere a detaliului, Monseniorul a ucenicit pe căile diplomației, făcând bine și captând atenția lumii spre țara de unde provenea. Se știe însă mai puțin că prințul Ghika, după o strălucită prezență în Franța, în rândurile clerului diecezei Parisului, căreia îi aparținea și după periplul internațional care i-a permis să ajungă pe toate continentele, chiar și în îndepărtata Japonie, a fost un mare prieten al Bisericii Române Unite, cu centrul la Blaj, pe care o admira și o respecta și în rândurile căreia

ar fi dorit inițial să-și înscrie apostolatul. A primat mai târziu, pe deplin justificată, chemarea sa spre universalitate, înțelegând că limba Apusului îi deschidea porțile traducerilor de suflet dinspre Răsăritul care îl forjase și

*Studentii artisti
din București 1946/47.
fotografați în Luave
7. Iulie 1947 - la biserică
Polonă.*

*"The 'Astra'
(Catholic) students
in 1946/47.
Photographed on the
day of 7 July, 1947
at the church, Polona*

**Fotografii de Artă
V. Cucu Poienă 52**

(urmare din pag. 6)

calea către țărmurile occidentale, pentru care putea să fie sans titre ambasadorul sufletului românesc.

Monseniorul Ghika a beneficiat încă de la începutul preoției sale de puțința de a celebra în ambele rituri – latin și grec – și a avut după întoarcerea în țară, prin 1939, un îndelung și fructuos apostolat la biserica „Sfântul Vasile cel Mare” din strada Polonă, biserică vicarială a românilor uniți la a cărei sfințire participase ca mirean pe 6 decembrie 1909. Practic, slujirea lui la București, atunci când n-o făcea prin casele „enoriașilor” săi sau la sanatoriul ctitorit de el și la capela Sacre-Coeur, se împlinea, până în 1948, la biserița unită „Sfântul Vasile”, alături de urmașii lui Micu-Klein și ai celor care au făcut România Mare. Zeci de tineri ardeleni sau bucureșteni, membri ai Asociației Studenților Români Uniți (ASTRU) frecventau întâlnirile cu Monseniorul de la biserica „Polonă”, adăpându-se la acea bucurie inspirată de „sfântul” coborât parcă de pe icoane, care i-a pregătit, fără să știe, pentru vremea însângărată a prigonirilor. A mers cu mulți dintre ei în închisori, urcând același calvar și a aflat acolo, între zidurile sordide ale iadului comunist, puterea de a surâde de prostia răului care, prin suferință, forja sfinți neștiuți și fără număr, pentru care Dumnezeu a putut revărsa haruri îmbelșugate peste pământul românesc. Astfel, cel numit „Monse” cu canoane și intimitate juvenilă, alături de alți doi mucenici, episcopii uniți Vasile Aftenie „Preasfi” (+1950) și Tit Liviu Chinezu (+1955) – care își așteaptă și ei rândul la Roma pentru a le fi recunoscută mărturia sângelui vărsat pentru Isus și Biserica Una – au oferit tinereții înțelepciunea care vine din dialogul sacru dintre generații, așezat pe încredere și altruism. Bucuria unui nou martir român, proclamat în curând de Biserica Catolică, readuce sufletul românesc la cinstea elementară a bunului simț universal. Mesajul monseniorului Ghika ne confirmă prin curajul simplu al mărturiei sale că viața creștină nu se rezumă la simpla apartenență la un univers creștin provincial sau la rigiditatea moralismului, ci constituie amprenta veșniciei într-o viață de om prin pecetea bucuriei împărtășite a Împărăției lui Dumnezeu. Pentru beatificarea de la toamnă, românii greco-catolici se vor bucura să închine viitorului Fericit - după propriile așezăminte – icoana și troparul care îi vor consemna Monseniorului, în universul liturgic răsăritean de origine, martirajul iubirii sale pentru Cristos. Fiindcă orice om de valoare primește statură și demnitate de la îndurarea lui Dumnezeu, din iubirea care se dăruiește – fără reflectoare sau aplauze - din tăria unui caracter forjat prin generozitate, clipă de clipă. Din omenia acelui prezent devenit veșnic fiindcă îl arată pe Dumnezeu.

+ **Mihai FRĂȚILĂ**
www.romanalibera.ro

Vladimir Ghika, preot și principe român, declarat martir pentru credință de către Papa Francisc

Sfântul Părinte Papa Francisc a semnat miercuri, 27 martie 2013, decretul prin care recunoaște „martiriul slujitorului lui Dumnezeu Vladimir Ghika, preot diecezan; născut la Istanbul (Turcia) la 25 decembrie 1873 și ucis din ură față de credință la București (România) la 16 mai 1954”. Astfel, Vladimir Ghika, preot catolic și principe român, va fi ridicat curând la cinstea altarelor și înscris în rândul fericiților și sfinților Bisericii Catolice.

Monseniorul Vladimir Ghika, preot romano-catolic, la 18 noiembrie 1952, în plină prigoană a regimului comunist împotriva Bisericii Catolice, a fost arestat pe o stradă din București în timp ce ieșea din casa unei bolnave căreia îi administrase Sfintele Taine. După un an de anchete și torturi, a fost condamnat la trei ani de închisoare. Avea 80 de ani. Slăbit, înfometat și suferind, a încetat din viață în închisoarea din Jilava doi ani mai târziu, la 16 mai 1954.

„Este un dar deosebit nu numai pentru Arhidieceza noastră, dar pentru întreaga Biserică Catolică din România, pentru țara și poporul nostru din care s-a născut această mare personalitate, Vladimir Ghika, preot martir. Frumos semnal trimis de Sfântul Părinte Francisc Bisericii și țării noastre, prin semnarea decretului de recunoaștere a martiriului acestui fiu al Bisericii și al neamului nostru!”, a declarat ÎPS Ioan Robu, Arhiepiscop mitropolit de București.

„Credincioșii și preoții Arhidiecezei Romano-Catolice de București au avut mereu convingerea fermă că Monseniorul Vladimir Ghika și-a dat viața ca martir pentru credință și de aceea, încă din 1991, ÎPS Ioan Robu a adresat Sfântului Scaun cererea pentru începerea Procesului în Cauza de beatificare și canonizare a monseniorului. Existau deja dovezi și multe mărturii despre viața de credință a monseniorului și moartea lui martirică. Ne bucură nespuse vestea confirmării martiriului monseniorului Vladimir Ghika, pe care putem să-l numim de acum venerabil. Este primul martir al Bisericii locale care va fi declarat fericit”, a explicat Pr. Francisc Ungureanu, postulatorul cauzei de beatificare și canonizare a monseniorului Vladimir Ghika.

Pr. Francisc DOBOȘ

Purtător de cuvânt

Arhiepiscopia Romano-Catolică București

Alexandru Paul GHERMAN

Icoana *Cina cea de taină*

Icoana *Cina cea de taină* pe care m-am decis să o prezint, aparține școlii iconografice din nordul Rusiei și face parte din tradiția bizantină a secolului al XV-lea. Ea a fost păstrată și îngrijită cu mare grijă și sfințenie de-a lungul veacurilor. Icoana amintește spălarea picioarelor apostolilor, dezvăluie trădarea lui Iuda, vorbește despre porunca dragostei frățești, lepădarea lui Petru, îmbărbătarea apostolilor, făgăduirea Spiritului Sfânt și în final, rostirea câtorva cuvinte de rămas bun. Observăm că cina are loc în apropierea cetății Ierusalimului din ținutul Iudeii. Clădirea templului se poate observa în fundalul icoanei, care ne ajută să localizăm acțiunea momentului. Deoarece este o icoană, iconograful care a zugrăvit-o, nu a dorit să își pună amprenta în realizarea ei, de aceea personajele nu sunt bine conturate, masa nu este împodobită în mod excepțional sau sala nu are o arhitectură aparte, pentru a nu se pierde valoarea religioasă a ei. Cel care privește această icoană, trebuie să treacă de aceste elemente exterioare și să lase icoana să se deschidă în fața lui pentru a putea fi cuprins de momentul de rugăciune și intimitate spirituală. Isus este prezentat aparte în această icoană, este ușor de observat, deoarece El este singurul de la masă care are aureolă. Este reprezentat cu nimbul crucificării în cadrul căruia se citește *începutul și sfârșitul* prin rotunjimea aurită a aureolei. Aureola sau cercul luminos din jurul capului este semn al puterii divine, al biruinței și al sfințeniei. Isus se află în colțul mesei, împreună cu cei doisprezece apostoli, iar la pieptul lui este aplecat apostolul Ioan, discipol cel mai drag al lui Isus, gest care semnifică recunoștința către Isus. La polul opus lui Ioan este reprezentat Iuda, care își întinde mâna să iei o bucată, uitându-se puțin către Isus. Privirea lui Isus Cristos se îndreaptă înspre Petru și Iuda, ultimul intrând în tentația avariției și mândriei, îl trădează pe Cristos, iar Petru intrat în tentația renegării, într-un moment de cumpănă afirmând de trei ori că nu îl cunoaște pe Isus. De altfel, privirea lui Isus exprimă cumpătare, blândețe, chibzuință și milă neîncetată. Apostolii care apar în icoană sunt: Simon Petru, Pavel Natenau, Ioan teologul, Matei, Marcu, Andrei, Simon Zelotul, Iacov, Vartolomeu, Toma, Filip. Iconograful surprinde în chipurile ucenicilor mirarea la vorbele adresate de Isus Cristos, ei se priveau unii pe alții fără să înțeleagă despre ce vorbește Mântuitorul. Unicul care nu schițează în privire nici o preocupare sau mirare este Iuda, el din contră, intenționează să ia paharul de pe masă. Trădătorul a ieșit în evidență prin privirea lui înșelătoare diferită de privirea celorlalți care se uitau unii la alții întrebător.

Diferența dintre Iuda și alți discipoli se observă și prin gesturile mâinilor. De exemplu, mâinile lui Ioan nu sunt îndreptate spre hrană, hrană materială, ci sunt ridicate sub formă de rugămintă, rugăciune către Isus. În Sfânta Scriptură este scris că unul dintre discipoli, acela pe care Isus l-a iubit cel mai mult, se află la masă alături de Isus.

Simon Petru îi face un semn cu mâna acestuia și i-a zis: *Întrebă cine este despre care vorbește. Și căzând acela astfel la pieptul lui Isus, I-a zis: Doamne, cine este?* (In 13, 24-25). Acest moment este scena reprezentată în icoană. Isus le răspunde: *Acela este, căruia Eu, întingând bucățița de pâine, i-o voi da. Și întingând bucățița, a luat-o și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.* (In 13, 26), *Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul.* (Ps 40, 9). Deoarece Iuda este surprins și încurcat de demascarea planului, s-a ridicat în grabă și a părăsit camera. Isus i-a spus: *Ce ai să faci, fă mai curând* (In 13, 27). Observăm foarte evident că, în această icoană, Isus Cristos nu este situat în centrul mesei, cum ar fi fost normal pentru această cină, ci în dreapta, la capătul mesei. De altfel, observăm că masa este puțin ovală, de culoare alb-gălbuie, ceea ce semnifică puritatea, credința în Dumnezeu, veșnicia. Pe masă se află trei obiecte sub forma de cupe sau pahar ori potir. Iuda este aplecat pe masă și întinde mâna spre recipient, ceea ce semnifică faptul că el încalcă cuvântul Domnului, se orientează doar spre satisfacerea nevoilor trupești. De asemenea, masa este împodobită cu niște semne creștine sub forma unei cruci, unele mai complicate, altele mai simple. Crucea este unul dintre simbolurile fundamentale alături de cerc și pătrat. Crucea se înscrie în cerc împărțindu-l în patru, din ea se obțin pătratul și triunghiul. Ca și pătratul, crucea simbolizează pământul, fiind expresia aspectelor intermediare ale acesteia.

(continuare în pag. 9)

Episcopii catolici din România au scris primului ministru

Exceleței Sale,

Domnului Victor Ponta

Prim Ministru al Guvernului României

Stimate Domnule Prim-Ministru,

Biserica Romano-Catolică și Biserica Greco-Catolică din România au aflat, dintr-o emisiune televizată luni seara, că miercuri, Guvernul pe care-l conduceți își va asuma răspunderea pe proiectul de lege care să finalizeze procesul de restituire a proprietăților confiscate de regimul comunist.

Vestea ne-a luat prin surprindere, deoarece acest proiect face referire și la proprietățile care au aparținut cultelor, însă nici una dintre Bisericile noastre nu a fost consultată în elaborarea acestui proiect de lege.

Considerând că acest proiect de lege ne afectea-

ză direct, Vă solicităm să amânați asumarea răspunderii pe acest proiect de lege până la sfârșitul lunii aprilie, dându-ne astfel timp să aducem amendamente la articolele proiectului de lege care ne privesc.

Dacă proprietățile Bisericilor noastre, la fel ca ale atâtor cetățeni români, au fost confiscate de către comuniști fără să fim consultați, ni se pare firesc să fim consultați și implicați în elaborarea proiectului de lege propus să rezolve această problemă.

Vă mulțumim și Vă asigurăm de întreaga noastră considerație.

† **Lucian Cardinal MUREȘAN**

Președintele Conferinței Episcopale Române

(urmare din pag. 8)

Crucea este simbolul intermediarului, al mijlocitorului, al celui care este prin natura sa comuniunea dintre pământ și cer. Se întâlnesc pe masă cruci într-o formă stilistică, apoi cruci mari, cruce cu simboluri celtice care se intersectează cu symbolismul creștin: cerul, pământul, focul și apa. Cele două axe ale crucii ne trimit cu gândul la scurgerea timpului, la punctele cardinale ale spațiului. În Centrul crucii nu există nici timp, nici schimbare, este un loc de trecere dintre lumea noastră și cealaltă. Masa evocă un ritual al împărtășirii, este imaginea centrului spiritual. Masa albă opacă simbolizează vechea lege, Isus și apostolii stau și mănâncă de Paști. Masa ornată cu cruci celebrează noile Paști prin sacrificiul lui Cristos pentru omenire. Veșmintele lui Isus Cristos din icoană sunt alcătuite din: o tunică sau un hiton care este o haină de dedesubt destul de largă iar ca lungime este până la călcâie și sandale care constau din tălpi de piele prinse pe picior cu curele. Tunica are o culoare roșie care semnifică dragostea, frumusețea și divinitatea Lui. Ea este închisă la brâu iar peste ambii umeri ai Mântuitorului din față și din spate se regăsesc niște fâșii înguste, țesute pe haină, numite *klav*, care ajung până la poale. *Klavul* este simbolul celui trimis și este atribuit lui Isus Cristos ca Unuia care este trimis de Dumnezeu Tatăl pentru a mântui lumea: *Pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Și aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toți pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.* (In 6, 38-39). De asemenea, *klavul* este și al apostolilor ca trimiși ai lui Dumnezeu care vestesc oamenilor voia și cuvântul Său. Culoarea *klavului* se deosebește de culoarea tunicii Mântuitorului, are o culoare albastră care semnifică cerul și natura umană a acestuia. Combinația de vestimentație roșie și albastră redă un ansamblu strident care semnifică umanitatea și divinitatea.

La Ioan și Iuda predomină culoarea roșie, iar la alți apostoli, predomină culoarea verde, care este simbolul re-

înnoirii, al speranței. La Petru, se observă culoarea maro, care simbolizează umilința și culoarea galbenă ceea ce simbolizează viața cea veșnică și credința în Dumnezeu. În timpul Cinei Pascale, Isus Cristos a instituit sacramentul Euharistiei. Isus a luat pâinea și după ce a rostit binecuvântarea, a rupto și a dato discipolilor Săi, zicând: *Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu.* (Mc 14, 22b), apoi luă o cupă în care se afla vinul, rosti binecuvântarea și le-a dat-o apostolilor: *Și luând paharul, mulțumind, le-a dat și au băut din el toți. Și a zis lor: Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă.* (Mc 14, 23-24). Primul legământ dintre Dumnezeu și poporul Iudeu a fost consfințit prin sângele animalelor jertfite, acum, al doilea legământ este înfăptuit de Isus Cristos. Un legământ între Dumnezeu și întreaga omenire consfințit prin sângele lui Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, jertfit pe cruce ca răscumpărare pentru păcatele lumii. Pe temeiul acestei jertfe, Isus ne-a lăsat sacramentul Euharistiei și liturgia care prelungește în istoria lumii jertfa. Euharistia astfel, ce s-a mai denumit și Cina Domnului, s-a înfăptuit pentru ca în cadrul și în semnul Cinei, Isus în ajunul pătimirii sale, a instituit memorialul Paștelui. Astfel, la Cină, Isus este prezentat ca fiind cel care prezidează, spune binecuvântarea, frânge pâinea și o împarte. Pâinea încărcată cu viață divină este ruptă și împărțită ucenicilor care, mâncând-o sunt antrenați în acest curent de viață divină

Euharistia este o aducere de mulțumire, omul recunoaște cu bucurie că orice dar începând cu cel al vieții vine de la Dumnezeu.

Această icoană bizantină pe care am ales-o pot spune că descrie cel mai bine testul din Ioan 13, 1-33. Cina cea de taină reprezintă, înainte de toate, masa de rămas bun la care Isus își exprimă încrederea în Dumnezeu și dă ultimele dispoziții ucenicilor săi. Este de asemenea gestul profetic prin care El exprimă sensul morții sale de martir: inaugurarea noului Legământ.

Icoana transmite un mesaj luminos: *chiar dacă mă va vinde, voi aduce mântuirea tuturor.*

Alin CREȚU

SUNTEM STĂPÂNII TIMPULUI NOSTRU?

V-ați dorit vreodată ca ziua să aibă 30 de ore? Dacă am avea încă vreo câteva ceasuri la dispoziție, ne închipuim că am mai scăpa de presiunea sub care trăim, în urma noastră rămân o mulțime de lucruri neterminate. E-mail-uri la care nu am răspuns, prieteni cu care nu ne-am întâlnit, locuri pe care nu le-am văzut, cărți pe care nu le-am citit - toate ne obsedează în momentele noastre de liniște, când ne oprim să ne facem bilanțul.

Dar ar reuși oare o zi de 30 de ore să ne rezolve toate aceste probleme? Nu am ajunge destul de repede să ne simțim la fel de frustrați ca acum, când ziua nu are decât 24? Așa cum munca unei mame nu se sfârșește niciodată, nici munca unui student, a unui profesor, a unui muncitor sau a oricui altcuiva nu se poate încheia.

Dacă ne oprim ca să analizăm, constatăm că dilema noastră este mai profundă decât lipsa timpului; în fond, este o problemă de priorități. Munca grea nu ne sperie. Știm de la început că vom intra în viteză pentru ore nesfârșite, dar oboseala acumulată va fi compensată de sentimentul datoriei împlinite. Dacă evaluăm o lună sau un an și ne simțim striviți de grămada de lucrări neterminate, constatăm că necazul nu ne vine de la munca prea grea, ci de la îndoieli și de la neîncredere. Solicitări ne-au condus într-o zonă a frustrării, în sinea noastră este nevoie să recunoaștem: „n-am reușit să închei ce-ar fi trebuit să fac; în schimb am realizat lucruri pe care nu era nevoie să le fac”.

Pericolul cel mai mare care te pândește este să lași lucrurile urgente să le copleșească pe cele importante. Privind lucrurile astfel, se ridicând problema foarte sensibilă a priorităților.

Trăim într-o tensiune permanentă, cauzată de confruntarea dintre URGENT și IMPORTANT. Necazul este că, de multe ori, o problemă importantă nu trebuie neapărat rezolvată acum sau măcar săptămâna asta. În schimb, o sarcină urgentă cere acțiuni imediate, ceea ce duce la solicitări și presiuni fără sfârșit.

Nici acasă nu ne mai simțim ca într-o citadelă; nu scăpăm de sarcinile urgente, din cauza telefonului, care străbate zidurile și ne transmite solicitări urgente. Tentația momentană a lucrurilor care ne captează atenția pare irezistibilă și importantă, dar ele ne storc energia. În lumina perspectivei timpului, însă, falsa lor prioritate pălește; și ne vin în minte problemele pe care le-am abandonat cu un sentiment de neîmplinire. Ne dăm astfel seama că am devenit sclavii „tiraniei urgentului”.

Timpul este o resursă deosebită. În fiecare zi, fiecare om „primește” la fel de mult din această resursă. Timpul nu poate fi păstrat pentru mai târziu. Nu există un întrerupător care să-l economisească. Nu are înlocuitori. Timpul trebuie folosit într-un ritm unic, de 60 de secunde pe minut.

Ca și managementul altor resurse, cel al timpului poate fi îmbunătățit prin analiză și planificare. Pentru a înțelege și aplica principiile managementului timpului, trebuie să aflați cum anume vi-l folosiți, și ce probleme pot apărea atunci când doriți să-l utilizați mai înțelept - și

de ce pot apărea acele probleme. Plecând din acest punct, puteți să vă îmbunătățiți eficacitatea și eficiența.

Managementul timpului are loc la un nivel personal și este nevoie să se armonizeze cu stilul și condițiile dumneavoastră. Dacă doriți să înlăturați obiceiuri vechi de o viață, aveți nevoie de foarte multă hotărâre; dar această opțiune vă aparține în întregime. Aplicând aceste principii veți beneficia de toate avantajele unei mai înțelepte investiții a timpului.

Dacă doriți să îmbunătățiți felul în care vă folosiți timpul, cel mai bun punct de pornire este aflarea măsurii în care vi-l puteți controla. Nimeni nu are un control total asupra programului său zilnic. Totdeauna se găsește ceva sau cineva care să intervină. Cu toate acestea, fiecare din noi avem un oarecare control - probabil chiar mai mare decât credem.

O parte din timp (cel de muncă sau de școală) are un caracter regulat fiind rezervat activităților respective. Dar chiar și în aceste intervale bine structurate, găsim oportunități de a ne selecta sarcinile sau activitățile pe care dorim să le facem și de a le stabili prioritățile. Exercițarea acestei libertăți de acțiune ne poate face stăpâni pe timpul nostru.

Planificarea este un proces complex. Unii o realizează cu ușurință, alții nu, părând atât de prinși în realizarea activităților și în respectarea termenelor, încât pretind că nu mai au timp și pentru ea. Cu toate acestea, planificarea ne oferă o cheie cu care putem să ne eliberăm de presiunea pe care o exercită asupra noastră timpul prea scurt, fiind metoda prin care ne organizăm viitorul.

Aceasta contribuie pe două căi la ordonarea vieții noastre. Mai întâi, ne spune cum să ajungem din locul unde ne aflăm în locul în care vrem să ajungem, în al doilea rând, ne identifică resursele de care avem nevoie pentru a ajunge în punctul final. Ne permite să lucrăm la un proiect și să-l finalizăm pe baza unui program logic și, totodată, să estimăm costurile.

De obicei, planificarea este fie pe termen lung, fie pe termen scurt. Sunt *pe termen lung* planurile care cuprind ceea ce dorim să realizăm în următoarea săptămână sau în următoarele trei luni. *Pe termen scurt* sunt cele care acoperă ceea ce dorim să realizăm astăzi sau în săptămâna aceasta, inclusiv pașii pe care trebuie să-i parcurgem pentru a realiza obiectivele pe termen lung.

Toată lumea pierde timp. Lucrul acesta face parte din natura umană. Uneori irosirea timpului poate fi și constructivă, pentru că ne ajută să ne relaxăm și să mai reducem stresul. Alteori, însă, poate fi frustrantă, mai ales atunci când ea se datorează faptului că facem ceva mai puțin important sau mai puțin distractiv decât am dori.

Aspectul esențial este să știm ce anume ar fi de făcut, care lucru are o prioritate mai mare? A lua o pauză, a discuta cu colegii, a vorbi la telefon sau a citi nu înseamnă a pierde timpul decât dacă ne împiedică să ne dedicăm unor activități cu prioritate mai mare.

Irosirea timpului își are originea în două surse. Una este mediul, iar cealaltă se află în noi înșine.

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

Probabil că oricare din noi putem economisi 5 până la 10 ore pe săptămână. Dar pentru aceasta, avem nevoie de disciplină și de hotărârea de a respecta următoarele principii de bază:

Depistați intervalele de timp pe care le puteți controla. Puneți la punct proceduri mai eficiente pentru operațiunile care se repetă și profitați cât mai mult de progresul tehnologic. Îndreptați-vă atenția mai ales asupra activităților mari consumatoare de timp.

Este important să vă cunoașteți cât mai bine ciclul randamentului propriu și să-l folosiți eficient. Momentele cele mai bune ale zilei este nevoie să fie dedicate lucrărilor care necesită concentrarea cea mai mare. Ideal este - mai ales în perioadele dificile - să vă acordați intervale de muncă neîntreruptă exact în momentele de randament maxim din zi.

Urmează apoi stabilirea obiectivelor trimestriale și alcătuirea unui plan care să vă ajute a le îndeplini. Nu uitați să fiți flexibili, pentru a putea face față evenimentelor neprevăzute. Stabiliți prioritățile diferiților pași pe care trebuie să-i parcurgeți către obiective.

Analizați felul în care vă folosiți timpul. Țineți o agendă zilnică pentru săptămânile tipice, apoi examinați tot ceea ce faceți. Veți putea determina astfel care sunt elementele esențiale ale muncii dumneavoastră; veți putea identifica factorii care vă fac să irosiți timpul și-i veți putea combate.

IMAGINAȚI-VĂ URMĂTOAREA SITUAȚIE!

În fiecare dimineață banca dumneavoastră vă pune la dispoziție 86.400 EURO în cont.

Însă acest premiu își are și regulile proprii, așa cum are fiecare joc.

1. Tot ce nu ați cheltuit în cursul zilei, vi se ia înapoi. Nu puteți transfera banii în alt cont. Puteți doar să-i cheltuiți.

În fiecare dimineață, când vă treziți, banca vă deschide un cont **nou** cu alți 86.400 EURO pentru ziua în curs.

2. Banca poate să încheie jocul fără preaviz, putând să spună oricând: „Este gata, jocul s-a terminat !” Ea poate să vă închidă contul, nedeschizându-vă altul nou.

DUMNEAVOASTRĂ personal ce ați face?

Nu v-ați cumpăra tot ceea ce vă doriți? Nu doar pentru dumneavoastră, ci și pentru toți oamenii, pe care-i iubiți? Poate chiar și pentru cei, pe care nici nu-i cunoașteți, deoarece nu ați putea cheltui niciodată totul doar pentru dumneavoastră... Ați încerca să valorificați fiecare cent.

De fapt această SITUAȚIE este Realitatea!

Fiecare dintre noi are o Bancă „magică”, doar că nu o vedem! Banca magică este TIMPUL. În fiecare dimineață, când ne trezim, ni se dăruie 86.400 secunde de viață, iar când adormim seara, restul de timp rămas nu ni se trece în credit. Ceea ce n-am trăit în ziua aceea, este pierdut pentru totdeauna! Ziua de ieri a trecut! În fiecare dimineață contul începe să se umple din nou, dar banca poate să-l desființeze oricând... fără preaviz.

Ce faceți, deci cu cele 86.400 secunde ale dumneavoastră? Nu sunt mult mai valoroase decât aceeași cantitate în Euro?

Savurați secundele vieții dumneavoastră, pentru că timpul se consumă mult mai repede decât credeți!

LA MULȚI ANI RADIO MARIA!

Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea, ce avea o devoțiune deosebită față de Preacurata Fecioară Maria, a propus înființarea unui post de radio religios care să aibă posibilitatea de a răspândi pe o arie cât mai mare cuvântul lui Dumnezeu. Dorea folosirea mijloacelor de comunicare moderne în folosul vieții noastre sufletești. Astfel a apărut în Italia primul post de radio devoțional, care apoi s-a răspândit în 62 de țări.

Acum 7 ani, în Sărbătoarea Bunevestiri, Radio Maria a emis pentru prima dată și în România. Ascultătorii, care sunt beneficiarii, dar și singurii susținători, au de atunci posibilitatea de a participa, pe calea undelor, la Sfintele Liturghii, la Rugăciunea Rozariului și alte rugăciuni și devoțiuni, la nopțile de veghe, evenimente religioase deosebite, transmisiuni din diverse eparhii, adorații, programe de catehizare, etc. Ei pot să asculte în fiecare dimineață Sfântul/Sărbătoarea zilei, Evanghelia și meditația la Evanghelia zilei, mărturii de credință și interviuri în direct cu personalități din diverse domenii, muzică de cea mai bună calitate - armonie pură, programe speciale cu și pentru cei mai mici creștini, copiii.

Ascultătorii au posibilitatea să intre în direct exprimându-și intențiile de rugăciune, opiniile și doleanțele privitoare la programele acestui post de radio. Cei care ascultă în mod frecvent Radio Maria au mărturisit despre schimbarea care s-a produs în viața lor, de faptul că se simt mai bine, mai liniștiți, trec mai ușor peste încercări, mărturisind astfel despre sacro-terapia pe care Dumnezeu o împlinește prin acest mijloc media.

Anul acesta în preajma Sărbătorii Bunavestire a fost inaugurată Capela cu hramul acestei sărbători. De aici se transmit Sfintele Liturghii celebrate de Pr. Doru Popovici, director R.M., împreună cu cei ce slujesc Radio Maria, angajați și voluntari... și nu numai. Se dorește, cât mai curând, organizarea aici a unei Adorații perpetue la Preasfântul Sacrament care să aducă noi haruri în viața celor ce dăruiesc și primesc prin intermediul acestui mijloc media.

Ne rugăm bunului Dumnezeu să ne ajute pe toți, ca împreună, să facem posibilă continuarea împlinirii acestui Proiect al Sfintei Fecioare care este raza de lumină a sufletului nostru.

Florin FILIMON, voluntar R.M.

Ioan MĂGHERUȘAN

DREPTATEA ESTE CALEA SPRE ADEVĂR

Dreptatea. Cuvântul dreptate provine din latinescul „directus” care înseamnă „drept” la care s-a adăugat sufixul „-ate”. Este sinonimul cuvintelor *echitate* și *justiție*. Dreptatea este un principiu moral și juridic care cere să se dea fiecăruia ceea ce i se cuvine și să i se respecte drepturile legitime. Dreptatea creștină presupune atitudinea de confirmare și de acțiune a creștinului în raport cu o normă sau cu un standard de valori consacrat și acceptat. Altfel spus, dreptatea creștină este virtutea morală prin care creștinul împlinește cu conștiinciozitate și hotărâre toate îndatoririle față de Dumnezeu și față de semenii săi cu ajutorul harului divin.

Dreptatea presupune raportarea întregii vieți și activități umane la acea normă sau standard. Cuvântul lui Dumnezeu este norma sau standardul față de care creștinul își călăuzește viața. „*Deci Legea e sfântă și porunca e sfântă și dreaptă și bună*” (Ro.7,12). Dreptatea este în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Sunt drepti, nu cei ce aud cuvântul, ci acei care împlinesc cuvântul. Justiția are în vedere respectarea dreptului celui alt, iar dreptatea pe care o ai nu permite să terorizezi semenii în numele ei. Justiția lucrurilor nu se găsește în lucruri, ci în noi înșine. „Orice nedreptate izvorăște din prea mare iubire față de noi înșine, și prea puțină iubire față de alții” (J. Locke).

Dreptatea este și o stare de spirit pe care o întâlnim numai în inimile celor care au o sfântă teamă față de Dumnezeu. Ea este teama de a nu-L supăra prin încălcarea poruncilor și prin ignorarea preferințelor Sale. Caracteristica esențială a dreptății lui Dumnezeu este veșnicia, iar norma, standardul și cuvântul Său sunt adevăr: „*Dreptatea Ta este dreptate în veac și legea Ta adevărul*” (Ps.118,142). Să luptăm, nu numai pentru apărarea dreptății, dar nici să nu ne trecă prin minte că am putea să ne trecem de partea nedreptății.

Există și o *dreptate juridică*, lumească. Legat de dreptatea juridică, în lumea laică, mai există și noțiunea de *dreptate socială* care presupune atât respectarea obligațiilor față de societatea din care facem parte, cât și drepturile omului conforme cu voința Creatorului. O societate în care nu domnește cinstea, dreptatea și adevărul este decăzută din drepturile ei legitime și are parte de puternice conflicte. Fără dreptate socială nu este cu puțință o așezare temeinică a vieții omenești în societate.

Practic dreptatea este liantul societății și punctul pe care se sprijină echilibrul ei. În societate este necesar să funcționeze *cumpăna dreptății* prin care se cântăresc interesele proprii cu interesele celorlalți. Societatea în care domnește dreptatea evită conflictele și decadența morală a celor care o reprezintă. Cinstea și dreptatea arată siguranța unei societăți și iubirea de

adevăr. Dumnezeu este drept. Aceasta înseamnă că El este conform cu Sine și cu preferințele Sale; este veșnic fidel față de promisiunile făcute celor ce se conformează voinței Sale drepte și dătătoare de bine. „*Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!*” (Ap.16,7).

Dreptatea este în legătură directă cu judecata, iar standardul cel mai înalt de viață este derivat din caracterul dumnezeirii lui. Chiar dacă Dumnezeu nu dă socoteala omului despre dreptul și dreptatea Sa, El nu le frânge deoarece acțiunile care sunt în armonie cu propriile Lui standarde, izvorâte dintr-o inimă curată și smerită, sunt întotdeauna perfecte și drepte. „Pe scala dreptății divine nu cantitatea darurilor cântărește, ci greutatea inimii” (Papa Leon cel Mare). Dreptatea ajunge să se identifice cu acel standard moral prin care Dumnezeu măsoară conduita umană. Și oamenii trebuie să facă dreptate pe căile lor către Dumnezeu. Dreptatea este un atribut pe care ne așteptăm să-l întâlnim în inimile celor care se tem de Dumnezeu, deoarece dreptatea începe cu sfințenia și cu o închinare sinceră și smerită înaintea divinității.

Obligația conformării constante la voia morală a lui Dumnezeu revine, mai ales, conducătorilor și judecătorilor pentru că lor li se dă și puterea pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de societate. Însă, de la orice credincios adevărat se așteaptă să facă dreptate în conformitate cu puterile acordate lui. Dreptatea este opusă păcatului și este o trăsătură caracteristică a lui Isus. „*Dar de veți și pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi*” (1 Pt.3,14).

În ce privește guvernarea divină, justiția devine o trăsătură caracteristică a unui mod de a pedepsi fapta imorală, care generează păcat, pentru că Dumnezeu nu poate rămâne indiferent față de rău. Dreptatea punitivă a lui Dumnezeu este foc mistuitor și judecata este dreaptă. Dar nu de fiecare dată judecata se soldează și cu pedepsirea celui vinovat. Sunt cazuri în care justiția divină încetează să aplice sancțiunea imediat ce s-a adus atingere unui principiu moral bine definit. Ea împarte, mai degrabă milă, dragoste și îndurare divină, dând posibilitate celui vinovat să facă fapte demne de iertare fiind dependent de mila și îndurarea Domnului care zice: „*Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu*” (Ez.33,11).

Dumnezeu revărsă, prin harul Său, neprihănire peste cei care caută dreptatea și adevărul. Prin urmare dreptatea sau justiția au ajuns să însemne bunătate și considerație plină de dragoste, care apare în persoana și lucrarea Domnului Isus. El care a poruncit oamenilor să fie drepti așa cum și Tatăl din ceruri este drept, a dat dovadă de o dragoste fără egal, dându-Și viața pentru

(continuare în pag. 13)

Elevii Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea la Bădăcin

Elevii claselor a IX-a A și a X-a A de la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, însoțiți de profesoara Paula Baliban, s-au deplasat la Bădăcin, joi, 4 aprilie 2013, pentru a vizita Casa Memorială „Iuliu Maniu”, Muzeul organizat în memoria acestuia, Muzeul Etnografic al localității, precum și Școala Primară „Iuliu Maniu”.

Această vizită s-a desfășurat în cadrul Parteneriatului Educațional realizat între cele trei instituții partenere, respectiv Școala Primară „Iuliu Maniu” Bădăcin, Biserica Greco-Catolică din localitate și Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, intitulat “Educație prin Cultură Credință și Tradiție”, având ca și obiective: sădirea credinței în sufletele elevilor, puterea de a lupta pentru adevăr și dreptate, aprofundarea cunoștințelor de religie și istorie, precum și sensibilizarea lor față de actul educativ și cultural, prin dezvoltarea gustului estetic, artistic și tradițional.

Elevii, însoțiți de către cadrele didactice de la cele două școli partenere, au făcut cunoștință cu tradițiile locale, cu portul popular și cu trecutul istoric al satului.

Le-a fost prezentat, mai întâi, Muzeul Etnografic și li s-a explicat pe înțelesul lor componența costumelor populare, realizarea prosoapelor și ștergarelor din pânză, precum și prelucrarea acestora. Deoarece tradițiile populare, dansul și portul popular constituie un important capitol al spiritualității noastre populare, ele trebuie studiate și popularizate în toate implicațiile lor, pentru a le prezenta și generațiilor viitoare așa cum au fost la origine.

Nicolae Iorga, marele nostru istoric spunea: “Când nu vom mai avea tradiții, obiceiuri, port popular, vom pieri ca națiune și popor și vom deveni ca o privighetoare fără glas”.

Muzeul, amenajat în memoria marelui om politic și fiu al satului Bădăcin, organizat la demisolul Bisericii Greco-Catolice, a fost prezentat de către preotul Cristian Borz, care, cu multă dragoste și dăruire, fiind un bun cunoscător al istoriei acestor meleaguri, le-a vorbit elevilor despre trecutul familiei Maniu, în general, și despre

marele om politic Iuliu Maniu, în special, dar și despre perioada în care acesta se retrăgea pe meleagurile natale ale Țării Silvaniei. Aici, “la Bădăcin parcă și aerul este mai proaspăt și mai curat. În liniștea grădinii uit greutățile zilnice, pentru că aici sunt cu adevărat acasă”, spunea Iuliu Maniu, deoarece era legat sufletește de locurile și de oamenii pe care-i avea prin preajmă.

Elevii au făcut cunoștință cu trecutul istoric printr-un limbaj adecvat, oferindu-li-se acestora o imagine amplă a ceea ce a însemnat și înseamnă Iuliu Maniu pentru satul său natal Bădăcin și pentru întreaga țară.

La Conacul din Dealul Țarinii, elevii au aflat mai multe lucruri despre locurile în care se retrăgea și lucra adeseori Iuliu Maniu, dar și despre viața și activitatea sa.

Au vizitat apoi mormântul simbol al marelui om politic și au aflat că i se mai spunea “Sfinxul de la Bădăcin”, deoarece rămânea întotdeauna ferm în deciziile pe care le lua.

Directorul Școlii Gimnaziale Pericei, Dănilă Augustin, a afirmat faptul că “Vizita la Bădăcin face parte din seria de activități pe care unitățile de învățământ le desfășoară sub sloganul „Să știi mai multe, să fii mai bun”.

Prof. Maria BORZ

(urmăre din pag. 12)

noi. Cristos a venit pentru ca Dumnezeu să poată fi drept. Isus îndreptățește pe acela care crede în El pentru că în El găsim toată dreptatea, sfințenia, grația și adevărul.

„Și izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății” (Ro.6,18). Robia dreptății înlătură ceața, ocolește obstacolele, luminează mintea și deschide calea spre adevăr. Este o robie eliberatoare, care nu subjugă, nu înjosește, nu disprețuiește persoana noastră, ci eliberează cugetul de povara păcatului, curăță conștiința și înalță demnitatea și sufletul pe culmile cele mai înalte ale devenirii, spre îndumnezeire. Vorbind în termeni economici putem remarca marea eficiență a dreptății, care rezultă din ceea ce dăruim,

raportat la ceea ce primim: dăruim starea noastră de păcat din această viață și primim fericirea veșnică; dăruim ceea ce este trecător și primim nemurirea.

Dreptatea este de partea celor care se luptă cu propriile porniri și caută, cu smerenie și dragoste, dreptul aproapelui și adevărul Domnului. Ele sunt adevărate raze de soare pentru mințile luminate. Nu este nevoie să ne amăgim, sau să ne înșelăm pe noi înșine. „O singură comparație este în adevăr folositoare: aceea cu tine însuși”(N. Iorga).

Luminați de harul divin, în noi găsim toată dreptatea, puterea și înțelepciunea, ca să ne orientăm viața pe calea cea dreaptă, care ne conduce la adevăr, la Isus, pentru că El însuși este: „Calea, Adevărul și Viața” (In.14,6).

Exerciții spirituale pentru tinerii din Șimleu Silvaniei și Marghita

În perioada 9-11 aprilie a.c. au avut loc exerciții spirituale pentru tinerii din parohiile protopopiatelor Șimleu Silvaniei și Marghita la Pădurea Neagră, jud. Bihor, sub genericul „Să mergem cu bucurie pe drumul credinței!”. Tinerii au sosit în după-amiaza zilei de marți, 9 aprilie, însoțiți de părinții protopopi Zorel Miclăuș de la Marghita și Nicolae Bodea de la Șimleu Silvaniei, de fratele Severian de la Șumal, de părintele Ioan Șanta, responsabil cu pastorația tinerilor în Protopopiatul Șimleu Silvaniei. Din partea Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici din Oradea au fost prezenți Horia Marchiș, Tereza Groșan și Raul Stancea. Părintele Coriolan Mureșan a fost formatorul tinerilor în această perioadă.

Programul a început cu salutul și prezentarea fiecăruia dintre participanți. Prima meditație în care părintele Coriolan a prezentat și genericul acestor exerciții spirituale „Vorbește, Doamne, căci servul Tău ascultă!” (1 Re 3,9). Ziua următoare a debutat cu Sfânta Liturghie, animată de toți cei prezenți, după care a urmat micul dejun, meditație, discuții în grupuri, prânzul.

În cursul după-amiezii tinerii au avut atât timp la dispoziție personală, cât și meditație, urmată de prezentarea în plen a concluziilor discuțiilor în grup, orientate de cele câteva întrebări propuse de către formator. De la orele 18.00 a urmat adorație euharistică și spovadă, iar cina a încheiat programul zilei. După cină, în jurul unui impresionant foc de tabără tinerii au încălzit atmosfera prin cântece la chitară și nu în ultimul rând prin cântece și

jocuri de animație dintre cele mai interesante.

Activitățile au fost structurate în mod interactiv, fiecare dintre tineri având multiple ocazii de a-și exprima punctul de vedere, de a pune întrebări, de a împărtăși celorlalți opinia proprie sau a grupului din care face parte.

Cele două zile de retragere au fost marcate de o atmosferă de comuniune care a fost posibilă datorită disponibilității de care au dat dovadă cei peste 100 de tineri, dar și datorită fermității și insistenței din partea preoților prezenți spre disciplină, ordine, punctualitate.

Tinerii au notat în mai multe rânduri mulțumirea sufletescă cu care s-au ales în urma participării la această retragere.

Binecuvântate să vă fie, dragi tineri, entuziasmul și spontaneitatea, dragostea și ascultarea față de cele plăcute lui Dumnezeu și Bisericii!

Florica BODEA

Reculegeri spirituale pentru tinerii din Beiuș

În perioada 5-7 Aprilie au avut loc, la Ștei, Reculegerile spirituale pentru tinerii din Protopopiatul de Beiuș, Reculegeri organizate cu sprijinul Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici Oradea. Tema acestor zile de har, a fost: „Să mergem cu bucurie pe drumul credinței”, motto-ul fiind: „Vorbește, Doamne, căci servul tău ascultă” (1Sam 3, 9). Meditațiile au fost propuse de către părintele Coriolan C. Mureșan, responsabilul departamentului de adulți al Biroului Pastoral, animatorii fiind coordonați de Horia Marchiș, Sr. Kasia Ostalecka, sr. Antonella Lazzaro și Raul Stancea. Participanții au fost primiți cu multă ospitalitate și căldură de către părintele Emil Ghiurcă.

Programul a debutat vineri cu jocuri de cunoștere, moment în care, tinerii din diferite parohii au ajuns nu doar să se prezinte ci și să înceapă să trăiască împreună o atmosferă de comuniune fraternă. În continuarea programului s-a propus prima meditație cu titlul „Domnul ne cheamă, viața se schimbă” iar seara s-a încheiat cu o Cale a Crucii gândită pentru tineri.

Ziua de sâmbătă a debutat cu Sfânta Liturghie celebrată de preoții prezenți, la finalul căreia s-a reînnoit Consacrarea la Inima Neprihănită a Sfintei Fecioare Maria. A doua meditație a reculegerilor a avut tema „Dacă Domnul e cu noi de cine ne e teamă?” fiind urmată de discuții pe grupuri la care s-a încercat să se răspundă la întrebările de la finalul meditației. Concluziile celor trei grupuri de

discuții au fost împărtășite mai apoi cu toți participanții. A treia meditație a avut titlul „Domnul e prietenul nostru, de ce nu spunem asta tuturor?”, fiind urmată de reflexie personală, discuții pe grupuri și plenară. A urmat o Seară penitențială cu Adorație Euharistică și posibilitatea de Spovadă pentru tinerii prezenți. Seara a culminat cu un film despre mărturia de credință și cu o dezbatere pe marginea filmului.

În dimineața zilei de Duminică, participanții au fost prezenți, alături de comunitatea greco-catolică din Ștei, la Sfânta Liturghie din Biserica parohială, Reculegerile încheindu-se cu venerarea Sfintei Cruci și a Relicvelor Sfintei Faustina Kowalska.

Biroul Pastoral

Reculegeri spirituale pentru adulți în Protopopiatul de Beiuș

În zilele de 12-13 aprilie a.c. Protopopiatul de Beiuș, cu sprijinul Sr. Antonela Lazzaro, a organizat reculegeri spirituale pentru adulți la casa parohială din Ștei, cu bunăvoința Pr. Emil Ghiurcă, la care a participat un număr de aproximativ 30 de credincioși din Beiuș, Ștei și Băița.

Aceste exerciții spirituale conduse de către surorile Hanny și Ana din Congregația Surorilor Misionare ale Inimii lui Isus din Satu Mare au fost organizate după modelul exercițiilor spirituale ale Sfântului Ignățiu de Loyola în cinci etape: 1. „Principiul de bază și fundamental”, 2. „Păcatul și milostenia”, 3. „Chemăți și trimiși de Dumnezeu/Isus Cristos”, 4. „Patima și moartea lui Isus”, 5. „Învieerea lui Isus”.

Ca și laici putem observa că viața omului se concentrează din ce în ce mai mult pe această societate parcă tot mai secularizată pe zi ce trece care vrea să știe doar de rațiune și de știință, punând pe Dumnezeu, biserica și familia pe un loc secundar; unde acestea trei pot fi doar o opțiune și nu absolut necesar. Dincolo de această lume agitată în care timpul parcă nu mai are răbdare, este deosebit de necesar să avem uneori un timp al nostru, momente în care să reflectăm la aceste celebre cuvinte: cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm?

Acest tip de exerciții spirituale m-au ajutat, în primul rând pe mine, să îmi pun ordine în viață, să înțe-

leg mult mai bine sensul vieții și să fiu mult mai apropiată de Dumnezeu. Fiecare creștin, fiecare dintre noi ar trebui să înțeleagă că nu trebuie să trăim momentul doar pentru „acum” ci că suntem creați pentru veșnicie, pentru Dumnezeu.

Pentru mine aceste două zile au reprezentat un timp în care am putut sta doar eu și Dumnezeu întrucât ieșind din cotidianul zbuciumat ne dăm seama că suntem nimic fără El! În aceste două zile mi-am „reîncărcat bateriile” din punct de vedere spiritual.

Cosmina ROȘCA

Reculegeri pentru adulții din Protopopiatul de Ier

În data de 13 aprilie a.c., au avut loc la Vășad Reculegerile pentru adulții din Protopopiatul de Ier cu tema „Să mergem cu bucurie pe drumul credinței” și motto-ul „Vorbește, Doamne, căci servul tău ascultă” (1Sam 3,9). Meditațiile au fost propuse de pr. Coriolan C. Mureșan, responsabil al departamentului pentru adulți al Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici Oradea.

Programul a debutat cu Sfânta Liturghie concelebrată de toți preoții prezenți. Prima meditație a pornit de la cuvintele Mântuitorului din Marcu 7,34: „Deschide-te!”. Pr. Coriolan a subliniat că adevărata surzenie este a aceluia care nu dorește să asculte vocea lui Dumnezeu și preferă să nu se schimbe nimic în propria viață chiar dacă acest lucru înseamnă inerție, indiferență, viață fără valori autentice. Nu este destul însă să ne deschidem mintea ci este necesară o deschidere autentică, radicală și totală la lucrarea Spiritului Sfânt în noi.

A doua meditație a pornit de la capitolul 13 din Evanghelia după Ioan, subliniind modelul Mântuitorului de slujire a discipolilor. Viața creștină nu poate fi înțeleasă doar din perspectiva vieții spirituale personale și comunitare ci trebuie să fie și o slujire continuă și plină de iubire a aproapelui, chiar și atunci când aproapele poate greși. Fidelitatea noastră față de chemarea la iubire a Mântuitorului trebuie să țină cont că doar Isus este calea, adevărul și viața. Așa cum Mântuitorul subliniază în capitolul 15 din Evanghelia după Ioan,

El este vița iar noi suntem mlădițele, dar adevăratele mlădițe nu se pot dezvolta decât în comuniune deplină cu vița. Comuniunea implică inclusiv disponibilitatea de a sacrifica propria viață pentru Domnul, așa cum au făcut-o martirii Bisericii noastre. S-a reamintit mărturia de credință a comunității greco-catolice din Vășad, care în ciuda nedreptăților și persecuțiilor de mai bine de jumătate de secol, rămâne și astăzi tare în credință și plină de speranță pentru viitor.

Au fost prezentate exemple din mărturia de credință a episcopului Vasile Aftenie și a fericitului Jose Sanchez del Rio. În finalul meditației s-au dat câteva sfaturi pentru trăirea Postului Mare.

Reculegerile s-au încheiat cu o agapă la care au participat toți cei prezenți.

Biroul Pastoral

Reuniunea Mariană din Carei: 15 ani de existență

La Buna Vestire, una dintre cele mai vechi sărbători închinată Maicii Domnului, bisericile din Carei au fost pline de credincioși chiar dacă vremea a fost geroasă și era zi lucrătoare.

Buna Vestire este ziua în care Arhanghelul Gavril i-a vestit Fecioarei Maria că va deveni mama lui Isus Cristos. „Bucură-te, ceea ce ești plină de har! Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei... Și iată, vei lua în pântece și vei naște fiu, și vei chema numele lui Isus”, i-a spus Mariei Arhanghelul Gavril. Vestea adusă Fecioarei Maria reprezintă „plinirea timpului” (Gal. 4,4), adică împlinirea făgăduințelor și a pregătirilor venirii lui Cristos.

Credincioșii au venit în număr mare și la biserica Sf. Anton de pe strada Independenței din municipiul Carei, unde slujba a fost oficiată de parohul Cristian Bălan, preotul Ioan Borșa diaconul Sebastian Bolog.

Au fost prezente și membrele Reuniunii Mariane „Sf. Maria” din Carei care au aniversat la această dată 15 ani de existență.

În 1998, la 25 martie, de sărbătoarea Bunei Vestiri, se constituia la Carei, Reuniunea Mariană, în prezența vicarului general al Episcopiei de Oradea de la acea dată, părintele Sabău și a preoților careieni Ioan David și Eusebiu Matei.

Reuniunile Mariane sunt ceea ce spun despre ele papii, episcopii și preoții, adică “o cale de renaștere a vieții creștine individuale și comunitare, cale de atragere în jurul Bisericii a credincioșilor devotați ei, cale și mână întinsă înspre oamenii bătrâni sau bolnavi, înspre oamenii singuri ori marginalizați”. Respectând statutul, membrele reuniunii mariane desfășoară activitatea pe cele trei coordonate prevăzute în el, adică calea spirituală, caritativă și socială.

An de an Reuniunea Mariană „Regina Păcii” din Carei s-a implicat în activități de voluntariat la Centru de zi „Speranța” al surorilor greco-catolice, activități de îngrijire a mormintelor părăsite, vizitarea bolnavilor la domiciliu și participarea de Ziua Bolnavului la Căminul de Bătrâni, participarea la pelerinajul de la cimitirul Săracilor de la Sighet, participarea la întâlnirea

ecumenică a femeilor din luna martie a fiecărui an sau distribuirea de pachete cu alimente sau haine credincioșilor bolnavi, singuri ori cu mijloace materiale mai modeste, îndulcind puțin amărăciunea vieții lor.

Întreținerea ordinii și curățeniei în biserică și împodobirea altarului sunt alte preocupări ale marianistelor din Carei. Cu un număr de 28 de membre active și mult mai multe membre pasive, ce sprijină activitățile prin rugăciunile lor, acestea își reînnoiesc an de an, de sărbătoarea Bunei Vestiri, jurămintele față de Preasfânta Fecioară Maria, patroana spirituală.

Reuniunea Mariana „Regina Păcii” din Carei este subordonată eparhiei de Oradea și îl are ca spiritual pe pr. Ioan Borșa iar ca președinte pe Cornelia Cuc, secondată de Florica Sanislai și Maria Dohan ca vicepreședini.

Din comitetul de conducere mai fac parte Maria Furdea ca secretar, Florica Cizma ca și casier și cele două consiliere, Lucia Gherman și Maria Alexiev.

Pentru cele 21 de membre decedate ale Reuniunii Mariane, la slujba de ieri de la Biserica Sf. Anton a fost oficiat un parastas de pomenire.

„Ca să fim adevărați creștini, trebuie să ducem această iubire dincolo de comunitate, în societatea în care trăim și ne desfășurăm activitatea, deoarece pe Cristos trebuie să-L iubim cu viața noastră și să-L mărturisim prin faptele noastre” a menționat ieri, președinta Reuniunii Mariane, Cornelia Cuc.

Daniela CIUȚĂ

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2013

MAI

Intenția generală: Pentru ca aceia care administrează dreptatea să lucreze întotdeauna cu integritate și conștiință dreaptă.

Intenția misionară: Pentru ca seminariile, în special cele din Bisericile de misiune, să formeze păstori după inima lui Cristos, dedicați în întregime vestirii evangheliei.

Misiuni populare la Zalău

La Biserica „Sfânta Familie” din Zalău au avut loc, sâmbătă și duminică, 6-7 aprilie a.c, Misiuni populare, având drept motto cuvintele Mântuitorului din Evanghelia după Ioan: „Dacă cineva mă iubește, îmi va păzi cuvântul iar Tatăl meu îl va iubi și noi vom locui la el” (Io 17,23). Pr. Protopop Valer Părău l-a invitat pe părintele Paul Popa de la Biroul Pastoral Eparhial pentru Laici Oradea să propună meditațiile acestor Misiuni.

Părintele Paul a dorit ca prin meditațiile sale să-i întărească în credință pe credincioșii parohiei noastre și să-i ajute să aprofundeze anumite aspecte ale învățaturii Bisericii.

Sâmbătă 6 aprilie, părintele Paul a vorbit despre nevoia de convertire a inimii, Patima și moartea lui Cristos, importanța Sfințelor Sacramente și redescoperirea rolului Spovezii și al Euharistiei. Părintele a subliniat necesitatea conștientizării existenței răului și a ispitei, citând în acest sens inclusiv lucrări din literatură precum „Demonii” de F. M. Dostoievski și „Florile răului” de Charles Baudelaire.

Duminică 7 aprilie, temele abordate au fost: rolul de model al Sfintei Fecioare Maria și chemarea la iertare și la iubire.

Conștienți fiind de utilitatea misiunilor populare, sperăm într-o continuare a lor, cel puțin în posturile premergătoare marilor sărbători creștine.

Pr. Ciprian ROBOTIN

Reculegere spirituală pentru tinerii din Protopopiatul de Ier

Luni, 8 aprilie, 2013, a avut loc la Oradea o zi de Reculegere Spirituală pentru tinerii din Protopopiatul de Ier. Tema reflecțiilor a fost: „Să mergem cu bucurie pe drumul credinței”, motto-ul fiind: „Vorbește, Doamne, căci servul tău ascultă” (1 Sam 3, 9). Meditațiile au fost prezentate de către părintele Eduard Fischer, vicerectorul Seminarului din Oradea, animatori fiind preoții parohi care au însoțit grupul de tineri. Participanții au fost primiți cu multă căldură de către responsabilii Biroului Pastoral Eparhial și conducerea Seminarului, care a pus la dispoziție capela și Aula Magna pentru desfășurarea reculegerilor.

Programul a debutat cu Sfânta Liturghie celebrată de preoții din protopopiat, în timpul căreia părintele Fischer era la dispoziția tinerilor pentru spovezi. Celebrarea liturgică a fost urmată de retragerea participanților în Aula Magna unde tinerii au ascultat prima meditație. Predicatorul a actualizat, într-un mod practic, pentru viața cotidiană exemplul de ascultare a profetului Samuel. Expunerea a fost interactivă, ceea ce a favorizat un dialog vital și formarea personală a unor opinii morale, concrete și practice în lumina cuvântului Sfintei Scripturi. Jocurile comunitare au încheiat acest moment meditativ și au creat o atmosferă de deschidere fraternă. Momentul de comuniune s-a încununat cu vizita Preasfințitei Sale, Virgil Bercea.

După prânzul servit la cantina Seminarului, tinerii au continuat reflecțiile asupra temei propuse. Ei au încheiat meditațiile cu luarea unor angajamente spirituale și morale, pentru a putea reflecta prin viața lor un răspuns autentic: „Vorbește, Doamne, căci servul tău ascultă”.

Ziua s-a încheiat cu vizitarea catedralei “Sfântul Nicolae”, unde tinerii au rostit rugăciuni și au omagiat rezistența și jertfa roditoare a episcopilor și preoților Bisericii noastre.

Pr. Zorel ZIMA

Vizita pastorală a PSS Virgil Bercea la Misiunea din Londra

Sărbătoarea Bunei Vestiri este singura solemnitate pe care o permite sobrietatea Postului Mare. Pentru românii greco-catolici care locuiesc în Marea Britanie, bucuria este una deosebită întrucât 25 Martie este și hramul bisericii Misiunii Române Unite din Londra. Anul acesta bucuria praznicului a fost sporită de prezența Prea Sfințitului părinte Virgil, episcopul greco-catolic al Oradiei și responsabil pentru pastora diasporei.

Șirul evenimentelor festive a fost deschis sâmbătă, 23 martie, la Biserica „Bunavestire” de pe Bethell Avenue cu rugăciunea înseratului condusă de PS Virgil. Seara a continuat cu conferința d-lui Silviu Sana de la Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” Bihor, doctor în istorie. Cercetătorul bihorean a prezentat conferința cu tema „Biserica Română Unită în perioada comunismului. Portrete de mărturisitori”. Prezentarea a fost urmărită cu deosebit interes de către cei prezenți care au admirat rigoarea academică a expunerii dar și căldura aspectelor spirituale și umane ale episcopilor, preoților și laicilor mărturisitori evocați. Conferința a fost întregită de PS Virgil prin evocarea spontană și edificatoare a unor figuri de mărturisitori pe care i-a cunoscut personal în perioada opresiunii comuniste.

Liturghia arhierescă de duminică, 24 martie, a fost prilej de mângâiere sufletească pentru bunii credincioși prezenți care s-au pregătit ca pentru o zi de mare sărbătoare și au așteptat cu emoție această vizită specială. Celebrarea aceasta a constituit momentul central al vizitei, în care PS Virgil a dorit să se roage împreună cu credincioșii români din capitala britanică și să le adreseze cuvinte de încurajare și de felicitare pentru frumoasa mărturie de viață creștină și românească pe care o dau aici, atât de departe de meleagurile patriei. Ierarhul a subliniat că în această generoasă împlinire a rostului vieții lor nu sunt singuri ci sunt însoțiți de rugăciunile Bisericii de acasă: a familiilor lor, a preoților și a episcopilor. PS Virgil a împărtășit tuturor credincioșilor urările de tot binele adresate lor de Prea Fericirea Sa, Cardinalul Lucian, întâistătătorul Bisericii noastre.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de corul credincioșilor Misiunii din Londra sub conducerea Andradei-Maria Brisc, împreună cu un grup de muziceni invitați: Simona Furdui, Irina Gheorghiu și Florin Pascu. Aceștia au interpretat cu o măiestrie și cu o sensibilitate religioasă ieșite din comun lucrări de Gounod, Frank, Stradella dar și lucrări muzicale din repertoriul

religios liturgic românesc pe care le-au îmbinat într-o închinare muzicală plină de emoție. Prezența muzicienilor invitați a făcut ca slujba de hram să se transforme într-un veritabil concert care a înălțat sufletele celor prezenți spre lauda lui Dumnezeu. Părintele Eduard-William Fărtan, rectorul Misiunii Române la Londra, a mulțumit Prea Sfințitului Părinte Virgil, conferențiarului Dr. Silviu Sana, corului, invitaților și tuturor celor care, prin munca lor, și-au adus contribuția la rezultatele frumoase pe care misiunea le-a avut în acest prim an de ființare și la realizarea acestor evenimente de hram.

Luni, 25 martie, PS Virgil împreună cu Pr. Eduard-William Fărtan s-au întâlnit la reședința arhiepiscopului catolic de Westminster cu Excelența Sa Episcopul Alan Hopes, responsabil cu pastora comunităților etnice din Londra și, la reședința sa din Custom House, cu Monseniorul John Armitage, vicar general al episcopiei de Brentwood. PS Virgil le-a mulțumit înalților prelați pentru bunăvoința și contribuția decisive pe care le-au arătat în înființarea și sprijinirea activității misiunii pentru românii greco-catolici din Londra până acum. La rândul lor, prelații englezi au apreciat elogios activitatea misiunii greco-catolice și mărturia de credință pe care credincioșii români o aduc în contextul britanic. În timpul fructuoaselor întâlniri s-au analizat și s-au identificat perspective de dezvoltare a activității pastoral-misionare în favoarea credincioșilor români din Marea Britanie.

Aceste trei zile de vizită pastorală a PS Virgil în cadrul sărbătoririi Bunei Vestiri, hramul Misiunii Române din Londra au lăsat în sufletele celor păstoriți întărire în credință și convingerea că Cel conceput în sânul feciorelnic al Maicii Domnului, Emanuel, este cu adevărat Dumnezeu-cu-noi, ajutor, sprijinitor, Dumnezeu tare care va îndrepta pașii noștri spre tot lucrul bun oriunde ne-am afla, căci toate sunt în cuprinsul stăpânirii Sale.

Sergiu BARNA

Vizită pastorală în Parohia Greco-Catolică din Villafranca

În duminica a treia din post, cea a venerării cinstei și de viață făcătoarei Cruci, 7 martie a.c., am trăit bucuria de a-l avea în mijlocul nostru pe Preasfințitul Virgil Bercea, Episcop de Oradea. Parohia din Villafranca di Verona, este înființată la sfârșitul anului 2012 și este cea mai tânără parohie românească din Italia. Vizita pastorală a Preasfințitului ne-a încurajat și ne-a dat forța necesară depășirii obstacolelor care în mod normal apar la orice început de drum.

Am început încheierea comunității odată cu organizarea zilei de 1 decembrie, când m-am convins de potențialul și voința pe care le au cei peste o mie de români care locuiesc aici. Cu această ocazie am găzduit pe o perioadă de o săptămână un grup de peste 40 de tineri de la ansamblul folcloric „Plaiurile Dornelor”, care ne-au încântat cu spectacolele pe care le-au prezentat în mai multe localități din împrejurimi. Desigur că în această organizare am fost sprijiniți de familiile de români care s-au mobilizat exemplar, oferind mâncare tinerilor pe toată durata șederii lor aici, dar și tuturor celor prezenți, în seara spectacolului. Autoritățile italiene ne-au oferit castelul din centrul orașului, amenajând o scenă și un cort uriaș, unde au încăput peste 1500 de spectatori. Autoritățile ecleziale ne-au pus la dispoziție o biserică unde am celebrat un *Te Deum* după care am plecat în procesiune spre castel. Toate acestea au contribuit la atmosfera de sărbătoare și de unire a românilor de aici.

Acest eveniment a dat startul parohiei, care de atunci este însuflețită de spiritul unității prin care cu adevărat devenim o forță. Dezbinarea, izolarea și despărțirea, niciodată nu au adus ceva bun în societate. De acest lucru se conving din ce în ce mai mulți români, care odată ieșiți din izolarea comunismului, din închiderea și despărțirea religioasă față de Biserica lui Cristos, redescoperă cât de bine este să fim uniți, ospitalieri și nedușmănoși cu aproapele nostru. Nu este ușor, după ce ai fost „învățat” o viață, să urăști, să te crezi singurul unic și adevărat păstrător al tainelor, să îl ții „ostatic” pe Dumnezeu și nimeni altcineva să aibă acces la El, nu e ușor, când descoperi un Dumnezeu mult mai bun decât ai crezut, un Dumnezeu care nu poate fi închis într-un registru parohial sau într-o biserică, fie ea și de stat, să te convertești, să treci un pas mai în față pe calea Evangheliei și a virtuții creștine.

Acest lucru se întâmplă cu fiecare persoană care este onestă și îl caută pe Dumnezeu în mod sincer și dezinteresat, depunând la picioarele Crucii toată experiența și istoria personală. Când ai puterea să ieși din „cochi-lia” trecutului și să te integrezi într-un mediu mai dezvoltat și mai civilizat, poți vedea din afară realitatea care te înconjoară. Trăind într-un popor latin îți redescoperi latinitatea, într-un popor creștin - creștinăteaa, într-un popor ospitalier - ospitalitatea. Nu e ușor după ce ai fost obișnuit să vezi doar diferențe și greșeli în celălalt, să descoperi câtă asemănare și adevăr te unește cu el. Să redescoperi limbajul aproape comun al celor mai uzuale cuvinte latine: pâine (pane), carne (carne), vin (vino), sau sfânt (santo), spirit (spirito), apostolică (apostolica), din limba româna și italiană; când ai deja cuvintele în limba ta îți vine greu să le înstrăinezi forma și să mai traduci din: spirit în duh, din catolică în sobornicească, din apostolică în apostolicească. Îți vine greu după ce ai fost „învățat” despre catolici că sunt răi că sunt eretici, să descoperi că te pun la masa lor, că te iartă și te rabdă când le greșești, că te ajută când ai nevoie și că nu ți s-a întâmplat nici un rău dacă ai intrat într-o biserică catolică să te rogi. Prin această revoluție trec românii de aici.

Prezența și cuvintele Preasfințitului au întărit convingerea noastră de-a rămâne uniți și de-a nu abandona crucea. Ne-a încurajat prin exemplul Sfântului Părinte Papa Francisc, care provine dintr-o familie de emigranți și care s-a reîntors în patria de origine. Sperăm că și generațiile viitoare de români după ce vor fi educați în spiritul dreptății se vor întoarce în țara de origine și vor fi exemple pentru ceilalți.

Pr. Dumitru PETROVAN

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211;
e-mail: caritaseparhial@yahoo.it
www.caritaseparhial.ro

**Implică-te! Să construim împreună: Casa Frențiu!
Casa unei bătrâneți înțelepte, senine și respectate!**

Împreună cu 2%

Fiți generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la finalizarea Casei Frențiu direcționând 2% din impozitul pe venitul din 2012!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit
ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA

Cod Fiscal
RO 17085486

Cont bancar
RO 27 BTRL 0050 1205 7261 6902
BANCA TRANSILVANIA

Fișa completată se depune la Administrația Financiară sau poate aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.